

**Srečanje s koroškimi partizani
na kraju, kjer je padla
Domnova četa, bo 15. julija,
na Komelju v Avstriji.**

OBVESTILO UREDNIŠKEGA ODBORA ŠALEŠKEGA UPORNIKA

Uredništvo glasila Šaleški upornik iz številke v številko sprejema vse več vaših prispevkov. To nas zelo veseli, saj s tem dokazujete, da je glasilo postalo zelo brano čtivo in tako je tudi prav. Dokazuje tudi, da naše Krajevne organizacije dobro delajo.

Z vsem tem pa se je povečal obseg dela pri prepisovanju vaših prispevkov, zato smo se odločili, da vas zaprosimo za sledeče:

- Vse tiste, ki imajo možnost pošiljanja prispevkov po elektronski pošti prosimo, da jih pošiljajo na sledeči naslov: varsam@velenje.si z oznako: ZA ŠALEŠKI UPORNIK,
- Za vse, ki imajo možnost uporabe računalnika a nimajo elektronske pošte bomo nabavili diskete, da lahko svoje članke shranite na njih in nam jih dostavite,
- Seveda pa bomo vaše prispevke še vedno sprejemali tako kot doslej strojepisni ali ročno pisani obliki.

Vsakega vašega prispevka se veselimo, saj to je glasilo vseh nas in z vašim pisanjem, drage borke in borci skrbite, da se mlajši rod seznanja z vašim trpljenjem med NOB in da zgodovina ostane zapisana in ne zamre.

Jože Dračko

NOVO!

Obiščite spletno stran OO ZZB NOB Velenje na naslovu:

<http://borci.velenje.si>

Odslej "borci" tudi na spletnih straneh!

ZAMAN NE SME BITI...

*Zaman ne sme biti prelite
ne kaplje te mlade krvi.*

*Kamor je padla le kaplja,
naj roža rdeča vzcveti.*

*V naša se srca vselila
je misel teh mladih ljudi.*

*Čuvali bomo jo sveto,
da nam v nebo zagori.*

*Kot bakle v temo ste svetili,
sto tisočim kazali pot.*

*Z vašimi bomo besedami
vnemali srca povsod.*

*Ljuba SKORNŠEK
Julija 1944 na Goleznu*

**Poletje bo zelo, zelo hitro mimo in
v soboto, 25. avgusta ob 11. uri**

se spet dobimo na Graški gori na

SREČANJU BORCEV, PLANINCEV IN DRUGIH POHODNIKOV.

Poleg Pohoda po Šaleški planinski poti in poti XIV. divizije organizacijski odbor pod vodstvom Jožeta Melanška kot vedno pripravlja tudi pester kulturni in zabavni program.

Srečanje vsako leto privabi več udeležencev, pridite tudi letos in pripeljite s sabo svoje sorodnike, prijatelje in znance!

DOPISUJTE V

ŠALEŠKI UPORNIK

Vse bralke in bralce vabimo, da s svojimi prispevki obogatijo prihodnje številke našega glasila. Prispevke pošljite na naslov:

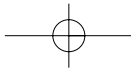
Območno združenje borcev in udeležencev NOB, Kopališka 3, 3320 Velenje.

Šaleški upornik, interno glasilo območnega združenja ZZB NOB Velenje

Uredniški odbor: Marjana KOREN, Jože POVŠE, Bojan VOH, Jože DRAČKO, Vlado VRBIČ (urednik)

Naslov uredništva: Območno združenje borcev in udeležencev NOB, Kopališka 3, 3320 Velenje

Naklada: 1300 izvodov **Tisk:** Gorenje IPC

ŠALEŠKI UPORNIK

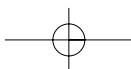
Šaleški upornik je interno glasilo območnega združenja ZZB NOB Velenje, letnik V, številka 2, junij 2007

Štafeta modrosti, 25. maj, 2007
Foto: Bojana Špegel

*Za nami je mesec mladosti, pred nami
poletje. Naj nas poletno sonce napolni
z energijo, da bomo spočiti in zadovoljni
stopili v jesen.*

*In če ne prej: petindvajsetega avgusta se
vidimo na Graški gori!*

Dan mladosti

Na vprašanje novinarja je pred dnevi prosluli koprski župan Popovič odgovoril, da ne samo, da si je v »tistih« časih želel nastopati na prireditvi ob dnevu mladosti, ampak si je zelo želel, da bi lahko sam tovarišu Titu predal štafetno palico. Človek, ki skorajda ne zamudi priložnosti, da ne bi zmerjal udbomafije!

To pove marsikaj, predvsem pa to, da je potrebno vsako stvar gledati skozi čas in da z nobeno stvarjo ni potrebno pretiravati. Tudi z »izgubo spomina« ne. Mnogi so točili bridke solze, ko je Tito umrl, danes pa se skorajda delajo nevedne, češ. »Kdo pa je to Tito?«

Moj spomin na Titove štafete v Velenju sega v sredino šestdesetih let, ko smo osnovnošolski otroci še nosili Kurirčkovo pošto, nekakšno »podružnico«

Titove štafete. In seveda tudi na sprejemu Titove štafete mahali z zastavicami. Aktivneje sem se v sredini sedemdesetih vključil v organiziranje Dneva mladosti na velenjskem Titovem trgu. Že takrat smo aktivni mladinci prišli do spoznanja, da je Dan mladosti priložnost za žur - ob obveznem delčku časa, ki smo ga posvetili štafeti, je bila bolj važna kultura in glasba... Nobenega ideološkega naboja, nobenega pretiravanja - Beograd je bil daleč stran. Celo kakšno provokacijo smo si kdaj privoščili, pa so nam politične stranke

celo pomagale, da smo lahko ustvarjali po naših zamislih (si predstavljate, da bi lahko danes birokracija izdala gradbeno dovoljenje za začasen zidan objekt na Titovem trgu v dveh urah?).

Dan mladosti se je s plakatno afero in razpadom Juge izgubil. Škoda, saj je bil to v resnici dan, ki si ga je mladina prisvojila. Danes smo rdeči, črni, zeleni in bogve kakšni še - nekdam smo pač bili mladi. Danes se dobivajo skavti posebej, mladi komunisti zase,

podmladki socialnih demokratov, LDSja in drugih zase - kvečjemu kdo še razglašča, da je skupni imenovalec vseh teh ljudi mladost - mladost, norost, ustvarjalnost... Saj tako nekako je bil Dan mladosti že od nekdam zamišljen, ne glede na to kako so ga potem birokrati širom Jugoslavije napravili malodane kot romanje... In zato, bravo študentje, člani šaleškega študentskega kluba, ki ste 25. maja ponesli

Štafeto modrosti iz Kumrovca v Velenje. Vsaj nekdo, ki je v času slepega obračunavanja s preteklostjo, storil nekaj, da se čas pri nas ne bo ustavil, da se bomo tudi nazaj ozirali s ponosom, vnaprej pa skupaj tekli pravo »štafeto modrosti«, ki bo posvečena človeku in ne državi. Očitno so miselnega premika sposobne šele generacije ljudi, ki so se rodili po Titovi smrti!

Urednik

MAJSKI DNEVI V SKORNEM

V soboto dne 5.maja 2007, smo občani občine Šmartno ob Paki proslavili kar tri majske praznike. To je dan upora 27.april, Dan dela 1.maj ter 9.maj dan zmage in dan Evrope.

ZB Šmartno ob Paki in občina Šmartno ob Paki, smo za kraj praznovanja določili zaselek Skorno, kjer je aprila leta 2006 bila odkrita spominska plošča 25 žrtvam vojnega nasilja 1941-1945, ki jim do sedaj ta čast ni bila izkazana. Ob tej priložnosti je bila v lanskem letu izpostavljena tudi Pot spominov na številne žrtve tega kraja. Skupno z županom smo določili, da letošnjo proslavo praznikov priredimo ravno tu v Skornem. Prireditvev je zares izredno uspela, saj so to praznovanje popestrili številni pohodniki po poti spominov, od centralnega spomenika v Šmartnem pa do lovskega doma v Skornem. Pot spomina je prejahala tudi Šmarška konjenica in brezštevilni obiskovalci in seveda gostje. Obiskala nas je tudi prvoborka Ela Ulrih - ATENA s svojimi sestrami, ki so bile v neposredni bližini nekoč tudi doma. Proslave se je udeležilo več gostov, kot predsednik Območne organizacije Zveze borcev in poslanec Bojan Kontič, Ana Roza Hribar, predsednik medobčinske zveze upokojencev Velenje, kakor tudi nekateri svetniki občine Šmartno ob Paki in tudi predsedniki sosednjih društev, konjerejcev, lovcev, upokojencev itd.

Proslavo so popestrili s svojimi recitacijami tudi otroci Skornega, harmonikarja Jože in Lojz, pevci pevskega društva »Franc Klančnik« iz Šmartnega in kar nekaj govornikov. V imenu ZB domačega društva je govor prebrala ga. Mija Žerjav.

Govorili so še g. župan Alojz Podgoršek, Bojan Kontič, Jože Aristovnik in nazadnje je prisotne pozdravila in se zahvalila za obisk še gospa Pavla Semprimožnik, predsednica vaške skupnosti Skorno in povabila vse prisotne, da še kdaj obišejo ta lepi kraj Skorno. Med proslavo je bil izobešen tudi žalni venec pri spominski plošči žrtev. To so storili člani ZB Šmartno ob Paki: Jože Volk, Marica Vrbek in Jože Berdnik. Po končani proslavi so bili obiskovalci pogoščeni s takozvanim partizanskim golažem in nekaj za potešitev žeje. Vsi prisotni so se še dalj časa zadržali na tem mestu in obujali spomine na težke čase, kateri so prizadeli ta nesrečni kraj in njene prebivalce. Prireditvev je zares izredno uspela zato še enkrat hvala vsem, ki ste pripomogli k temu.

Jože Berdnik

62. LETNICA PODPISA KAPITULACIJE V TOPOLŠICI

Slovesnost v Topolšici, na večer praznika 9. maja, je potekala v znamenju praznika KS Topolšica, 62-letnice podpisa kapitulacije v Topolšici in dneva evrope. Po pozdravnem govoru župana občine Šoštanj Darka Meniha in nastopu Janeza Stanovnika, ki je odločno opozoril mladi rod na spoštovanje izkušenj starejših generacij, je nastopil slavnostni govornik poslanec v DZ republike Slovenije in podžupan Občine Šoštanj, Drago Koren in med drugim dejal: »Čas, ki ga živimo, nam veleva, da usmerimo svoje sile v tiste projekte, ki bodo zagotovili visoke cilje, kot so pravičnost, učenost, prostost, solidarnost in strpnost, domoljubje in veselje do življenja, ki odlikuje slovenskega človeka. Dobri smo lahko le toliko, kolikor se zavedamo svojih vrednosti.« je med drugim povedal

Predsednik krajevne skupnosti Topolšica Viki Drev in Bojan Kontič, poslanec v DZ sta odnesla venec k spominskemu obeležju v spominskem parku. Svečani program ob prazniku so dopolnjeval Pihalni orkester Zarja, Moški pevski zbor iz Raven, topolške mažorete ter harmonikarji Roberta Goličnika. Ob koncu slovesnosti je v neposredni bližini zagorel kres in naznanjal praznik še v pozno noč.

Poročilo o delu Krajevne organizacije ZB NOB Velenje - Desni breg

V letu 2006 je štela naša organizacije 150 članic in članov, tako da je sedaj od tega 16 borcev, 33 aktivistov oz. sodelavcev s partizani in 91 pridruženih članov in članic ki se strinjajo s preteklo zgodovino naše borbe. Umrli pa je ena članica in to Tolazzi Marija, kateri smo se oddolžili s svečami in cvetjem ter praporjem pri pogrebu. Obiskovali smo bolne doma in v bolnici ter jim izročili skromna darila. Vsem članicam in članom smo za njihovo 80 letnico poslali čestitke. Za zaključek starega leta pa smo vsem starim nad 80 let priredili kosilo, kateri pa se zaradi bolezni niso mogli udeležiti, pa smo jih obdarili s skromnimi darili. Starih 80 in več let je še 40. organizirali smo en izlet in to 14.septembra in

sicer v smeri Ptuj - Zavrče - Lenart, katerega se je udeležilo 46 članov in članic.

Udeležba na proslavah pa je bila sledeča:

Sedlarjevo 10.02.2006 - 27 članov in članic

Ljubljana 29.04.2006 - 37 članov in članic

Poljana 13.05.2006 - 29 članov in članic

Komelj 16.07.2006 - 43 članov in članic

Dobrnjč 15.10.2006 - 45 članov in članic

Nadalje smo se udeleževali spominskih proslav 14.divizije - Ravne, Žlebnik, Paka, Topolšica, Graška gora, Škale, Skorno in drugod tudi v lepem številu. Za konec leta pa smo priredili silvestrovanje katerega se je udeležilo 70 članov in članic.

ŽLEBNIKOVA DOMAČIJA IN SMRT KARLA DESTOVNIKA KAJUHA 22.FEBRUARJA 1944

Žlebnikova domačija je bila last lesnega trgovca Prevolnik Leopolda iz Mislinje. Skupno je posestvo merilo 184 ha (okrog 30 ha njiv in travnikov, ostalo zaraščene mešani gozd). Že pred II.svetovno vojno je imela posestvo v najemu družina Javornik: oče Anton, žena Jera, otroci Antonija (rojena 1926), Ana (rojena 1928), Zdravko (rojen 1930), Ferdo (rojen 1932), Lenika (rojena 1935), in Ivan (rojen 1941). Za najemnino so opravljali kmečka dela na tem posestvu, drugih obveznosti niso imeli. Tablica na hiši v letu 1944 pri Žlebniku je imela oznako: Št. Vid nad Zavodnjo št. 2.

Kako je bilo tedaj ob smrti Kajuha?

Pripoved in dobesedni opis očitodca - domačega sina Javornik Zdravka je naslednje vsebine.

Zimski čas, veliko snega, mraz... Partizani so na pustni torek 22.II.1944 prišli k Žlebniku že okrog 14.ure popoldne. Nekaj se jih je nastanilo tudi v Žlebnikovi koči, nekaj pri sosedu Banku, nekaj pa jih je odšlo naprej proti Belim vodam, ostali pa so bili ob tem času še zadaj v smeri iz Zavodnjo. Ker je pri nas bilo veliko snega okrog hiše, do sosedov še ni bilo shojenih gazi.

Ko so k nam prišli partizani so rekli, da bi se malo odpočili. Zato so se namestili v kuhinji, v hiši, v zgornjih prostorih in tudi v hlevu, kjerkoli je pač bilo toplo, da bi se odpočili in ogreli. Zaprošili so za hrano ali pa da bi jim domači kaj skuhal. Starši so jim dali nekaj fižola, krompirja in nekaj mesa. Zakurili so si v kotlu, kjer smo kuhali krmo za prašiče. Kotel so lepo očistili in nato zakurili, da bi skuhalo dobljeno hrano, a je niso utegnili pojediti, ker med tem časom je že sledil napad nemške patrolje. Zato je tudi hrana ostala neporabljena, čeprav bi jo borci s slastjo pojedli, saj so bili zelo lačni. Straže zunaj hiše ni bilo, zato so se Nemci v belih haljah neopazno približali do naše hiše. Z daljnogledom so partizane namreč že prej opazovali od grebena pri sosedu Radmanu. Moja mama je najprej opazila Nemce in ko je stopila nazaj v kuhinjo je zavpila: «Jezus, Marija, Nemci so tu!» Nastal je preplah med partizani in hitro so zgrabili za orožje. Nemci so že bili okrog hiše oddaljeni okrog pet metrov in začeli streljati v okna in vrata. Tedaj je borec Ivan Adamič skočil k zadnjim vratom, kjer pa je bil takoj pokošen z rafalom brzostrelke. Kajuh je hitro stopil bliže izhodu iz kuhinje pri zadnjih vratih, se naslonil na podboj zaradi zaščite in pregleda, kaj se zunaj dogaja in kaj storiti za rešitev iz obkoljene hiše. Tedaj je tudi Kajuha zadel novi rafal od istih dveh Nemcev pri zadnjem izhodu. Krogle so ga zadele v glavo, oziroma tilnik, kjer je imel veliko rano. Padel je čez hišni prag tako, da je bila polovica telesa že v snegu, ki je pordečil od njegove krvi. Borec Adamič pa je ležal približno dva metra naprej v snegu. Ta dva Nemca sta nato uspela vreči tudi ročno bombo v kuhinjo, a zaradi prisobnosti borcev v kuhinji ni bilo žrtev, ker je nekdo bombo hitro vrgel nazaj skozi vrata v smer, kjer sta bila Nemca. Bomba je nato takoj eksplodirala in ubila oba Nemca. Od nemških rafalov so bili preluknjani tudi lonci in druga posoda, ki je tedaj bila na štedilniku. Strelji so prodirali v notranjost hiše tudi skozi druga okna, a zadelo ni nobenega borca, ker so vsi polegali po tleh. V skupini partizanov, ki so bili v naši hiši, so bile tudi štiri partizanke, ki so pred tem bojem sedele med borci na peči v hiši (velika soba). Okna Žlebnikove domačije so imela na vseh pritrilnih odprtinah železne križe, hiša pa je bila tedaj pokrita s skodlami.

Po napadu Nemcev so od kmetije Zadnjek (tedaj je bil tam gospodar Medved Janez, umrl po vojni) pritekli partizani do Žlebnika. To so bili trije kurirji, izredno dobri strelci in hrabri, da so od daleč ubili tri Nemce, nato pa jurišali na nemško patroljo pri

Žlebniku. Posledice boja oziroma spopada pri Žlebniku so bile naslednje: Nemci so imeli skupno devet mrtvih, njihova patrolja pa je prej štela 19 članov. Mrtve Nemce sem tudi jaz peljal v Črno na Koroško. Zraven sta peljala še gospodarja Bank in Zadnjek. Mrtve Nemce smo naložili po tri na enosna vozila (po domače tem vozilom rečemo »gare«), vozili pa smo jih drugi dan po spopadu, ko je ponje prišla druga nemška patrolja. Ostali Nemci, ki so napadli partizane, pa so se še tisti večer umaknili proti Radmanu, od koder so prišli.

Partizani so imeli pri Žlebniku naslednje mrtve: Kajuh, Adamič, en partizan ustreljen v stranišču, eden pa je bil ustreljen drugi dan v hiši. Slednji je bil popolnoma nezavesten, verjetno težko ranjen že prej. Od sosedu Banka so pripeljali še enega, ki so ga Nemci tam ustrelili. Vseh pet padlih partizanov smo nato čez šest dni odpeljali na pokopališče v Zavodnjo. Dovoljenje za pokop je uredil moj oče (Javornik Anton). Partizani so sicer hoteli pokopati mrtve že isti večer na zelenjavnem vrtu pri hiši. Skopali so že precej globoko jamo, a nato jih je oče prepričal, da bo on poskrbel za dostojni pokop na pokopališču, kar je tudi storil.

Borec, ki je padel v stranišču (imena ne vem, imel je male brke pod nosom in bil srednje postave) je bil zadel v trebuh. Nemci so ga videli, ko je pred spopadom šel na stranišče, ki je bilo leseno in postavljeno pri drvarnici (danes stranišča in drvarnice tam ni več). Ob pokopu Kajuha in ostalih v Zavodnjah je bila prisotna tudi Kajuhova mama. Nekdo jo je moral o tem obvestiti. Mrtvega sina, ki je ležal še na garah, ko smo ga pripeljali v Zavodnje, je videla pred pokopom in se bridko jokala, nam pogrebce je prinesla iz Šoštanja nekaj hrane (suho meso, slanine in kake štiri litre vina). Želela je, da bi ga tako pokopali, da bi ga tedaj, če bo kdaj svoboda, prepoznali ob prekopu in prenesli v Šoštanj. Za pogrebce smo bili: Jaz Javornik Zdravko, moj oče, Krenker, Bank in Zadnjek. Naj pripomnim, da smo res po svobodi isti pogrebci odkopali Kajuha in Adamiča in jih položili v pripravljene krste. Prisotna je bila tudi Kajuhova mama. Ona je namreč želela, da ga isti tudi izkopljemo, ker vemo, kje je v grobu pokopan. Bil je namreč na levi strani v grobu ob pokopališkem zidu, za tem zidom pa je bilo češnjevo drevo.

Po vojni smo na Žlebnikovi domačiji živeli še do leta 1960 nato pa smo se preselili na razne kraje. Starši so pomrli (oče leta 1948, mati 1956), ostali bratje oz. sestre pa so se poročili in odšli od Žlebnika. Posestvo je po vojni postalo last splošnega ljudskega premoženja. Še več dogodkov mi je v spominu na vojni čas, saj so pozneje, saj so pozneje v letu 1944 večkrat prišli Nemci do Žlebnika. Spomnim se, da so nekoč partizani zbežali iz hiše pred nemško patroljo, v hiši pa pustili kape, plašče in drugo opremo. Nemci so nas zastraševali s tem, da so nas postavili v vrsto pred hišo z grožnjo, da nas bodo postrelili. Ob nekem drugem takem dogodku je nas rešil oče, ki je znal nemško. Nemcem je dejal, da je šel prijaviti partizane, zato nas ne smejo terorizirati, oziroma nam groziti s požigom. To nas je tudi rešilo, da smo srečno preživeli vojni čas in dočakali svobodo.

p.s. To je pripoved resničnega dogodka med NOB ob smrti Kajuha, kakor ga je doživel in povedal Javornik Zdravko in skušal sem ga dobesedno zapisati 2.marca 1983.

Pripovedoval: Javornik Zdravko
Zapisal: Franc Hudomalj

BEŽALI SMO PRED KRUHOM

Bilo je nekako sredi meseca septembra 1944, ko se je brigada Toneta Tomšiča premestila iz sektorja Graške gore preko Mislinjske doline in Dovž na Pohorje, ter se namestila v bližini Ribniškega jezera v redkem smrekovem gozdu. Ker so bile v takratnem času noči na Pohorju izredno mrzle, so si borci pripravili več kurišč, pri katerih so se greli in sušili premočeno in prepoteno obleko. Kurišča smo jim pomagali ustvariti minerali tako, da smo vžigali manjše koščke eksploziva NOBEL 808, ki je gorel kot bakla, borci pa so nakladali na ogenj suhljad, ki je v pohorskih gozdovih ni manjkalo. Tako je kar naenkrat nastalo večje število kresov.

Bil je pozen mrak, pravzaprav temna noč, ko naenkrat zaslišimo brnenje težjih letal, ki so že začela krožiti nad našim tabo-rom v tako nizkem letu, da so se majala drevesa.

Tovariš Mišica, komandant brigade, je takoj spoznal, da gre za zavezniška letala, ki nam prinašajo prepotrebno pomoč v orožju, municiji in drugi opremi, ter da iščejo razpoznavne znake v obliki ognjev, ki jih je pripravljala posebna Vitezova skupina na Pohorju. S podobnimi znaki v obliki ognjev, je enkrat skušal tudi naš sovražnik - nemški wermacht preslepiti pilote zaveznikov, a je namesto pričakovane pomoči prejel nekaj rafalov in lažjih bomb, ker se njihovi znaki niso ujemali z dogovorjenimi.

Ker je obstajala nevarnost, da bodo piloti prej omenjenih letal prepričani, da gre za sovražnikovo ukano, je komandant strogo ukazal gašenje naših kurišč. Seveda smo se borci takoj

lotili gašenja gorečih grmad na vse načine - tudi z lastno vodo. Istočasno smo se razbežali iz območja ognjev, da ne bi bili slučajno deležni enake pošiljke, kot nekoč naš sovražnik.

Na vso srečo so verjetno zavezniški piloti hitro našli razpoznavne znake in začeli odmetavati prinešeno pošiljko orožja, municije in druge opreme. Takoj ob svitu naslednjega dne ukaže komandant Mišica iskanje odvrženih zabojev in padal. Glej ga šmenta, ko ugotovimo, da je v odvrženih zabojih tudi večja količina kruha - takozvanega vojaškega komisa, ki je bil sicer trd in ne preveč okusen, a vendar za takratne razmere izredno dragocen, saj na Pohorju nismo poznali teh dobrot, razen nekaterih takoimenovanih »žicarjev«, ki so si izprosili to dragocenost na pohorskih domačijah. Naj povem, da je bilo »žicanje« pri prebivalstvu strogo prepovedano in si si lahko kaj hitro prislužil hudo, če ne najstrožjo kazen.

Po končani akciji zbiranja odvrženih zabojev v jutranjih urah, je naš komandant postrojil celotno brigado ter pripravil jedrnat govor s pohvalo o uspešni akciji, zbiranju odvrženih zabojev.

Ob koncu govora je še poudaril junaštvo borcev brigade in končal svoj govor takole: «Da je naša brigada ena od priznanih junaških brigad, je na splošno znano, da pa so njeni borci bežali pred kruhom, si nikakor ne morem zamišljati!»

Seveda je ta njegova pripomba zvenela bolj kot anekdota...

Slavko Brglez

LEONU V SPOMINI!

Vihar z dežjem in snegom nam je zametaval pot. Počasi se je pomikala kolona čez drn in strn, čez hrib in grapo v to neskončno belo ravan. Utrujenost celodnevne borbe nam je že pohajala prav do kosti. Težko smo nosili municijo in naši mitraljezi so bili izčrpani. Kdo je tu imel četo, ki je še vedno šla na čelu kolone, kdo je bil tisti, ki je vedno šel naprej z brzostrelko pripravljen na strel. Vsi smo ga poznali, neustrašeni namestnik komandanta jurišnega bataljona - Leon.

Zapel je rafal v noč, odjeknile so detonacije bomb, zadonel je nam tako poznan ali švabom smrten glas: juriš! In padla je zaseda za zasedo, padel je bunker za postojanko, toda Ti Leon še nisi dal miru. Nikdar nisi pomislil, da tudi tebe lahko zadene krogla. »Svoboda in kje si domovina«, to so bile besede, ki si jih poznal tu je bilo vse Tvoje hrepenenje, tu se je spajala vsa Tvoja moč, sila, volja do zmage in tu sem si posvetil Ti svoje življenje. Ni bilo napora, ki bi Te bil zmagal, ni bilo dneva, da bi Ti izgubil voljo do borbe, voljo, da odrešiš svoj narod izpod suženjstva okupatorjev. Nisi vpraševal, zasije li ta dan svobode, ne, Ti si samo vedel, da ta dan pride in če Ti ne doživiš teh toplih žarkov svobode, jih bodo Tvoji ljudje, doživeli ga bodo vsi bratje Slovenci, uživali bodo zopet boljše dni, kot so tistikrat bili.

Napočil je zadnji dan Tvojega življenja. Mrzlo zimsko jutro, burja, sneg do pasu. Skoraj bi mislil, da je tudi sonce umrlo z našo svobodo, ali Tvoja volja je še vedno živela. Težka je bila tudi misel na mater, sestre, katere si cenil nadvse, ali misel na domovino je bila vedno prva. Niti za trenutek Te ni objel strah, čeprav se nam je bližala kolona petsto, z belimi haljami ogrnjenih švabov. »Čim bliže, na pet metrov spustimo sovraga, na juriš, naprej, za našo svobodo«.

Tudi takrat, ko naši mitraljezi niso delovali nisi pomislil na sebe,

6 ukazal si umik, a sam si čutil odgovornost funkcionarjev: Vse za svoje borce! Kril si umik in daroval svoje življenje.

Tudi zadnja Tvoja minuta bila je borba. Brzostrelko si držal visoko nad glavo, rafal je sejal smrt po petih švabih, ki so Te obkolili in tudi ugasnili Tvojo trdno voljo in željo po svobodi.

Leon! Ko danes uživamo sad Tvoje borbe, ko nam je zasijala toliko zelena svoboda, se te spominjamo in se v globoki žalosti zavedamo, kaj smo s Tabo izgubili. Naredili Ti bomo še zadnje, kar Ti lahko ugodimo, krasili bomo tvoj grob in se zavezali, da bomo čuvali svobodo za katero si Ti dal življenje za večno in ni ga sovraga, ki bi nam jo mogel vzeti.

Slava Ti

Napisal borec Tomšičeve brigade Oto Blatnik

Op.

Pismo je bilo napisano v spomin na padlega namestnika komandanta jurišnega bataljona Tomšičeve brigade Leona Melanška. Izvirnik tega pisma hrani Leonova sestra Erna Krofl, rojena Melanšek

Dostikrat članice in člani organizacije ne vemo na koga bi se obrnili v zvezi z našim statusom, pravicami itd...

Če imate kakršnokoli vprašanje s tem v zvezi, se lahko obrnete na Upravno enoto Velenje - Oddelek za občno upravo in druge upravne naloge in skupne zadeve.

Telefonska številka: (03) 8995 772.

OSREŠKE PEČI 2007

Tako kot vsa leta doslej je bila februarja pri spomeniku v Osreških pečeh tradicionalna spominska svečanost ob zadnjem preboju XIV. divizije po 3 tedenski ofenzivi nemških sil, kjer je sovražnik želel takoj po prihodu na Štajersko le-to uničiti. Po velikih in težkih borbah, po globokem snegu in izrednem mrazu je XIV. diviziji 22. februarja 1944 vendar uspelo prebiti sovražnikove obroče pri Osreških Pečeh in se tako rešiti pred popolnim uničenjem. V ta spomin in opomin mlajšemu rodu

se borci, mladina in krajanji Raven pri Šoštanju vsako leto zberemo pri spominskem obeležju in tako počastimo ta nečloveški napor partizanov v teh dramatičnih časih.

Po tej spominski svečanosti je sledilo okrepčilo, katerega so vsem udeležencem pripravili domačini iz Raven (zakuhanano vino, čaj in sendviči), nakar so nekateri krenili še na pohod k Žlebničkovi domačiji nad Zavodnjami.

RASTOK 2007

V času pohoda po poteh XIV. divizije so se v Andrejevem domu na Slemenu zbrali pesniki Celjske in Koroške regije. V tridnevnem druženju so se lotili marsikatero literarne teme, prebirali so svoje pesmi, zadnji dan druženja pa so pri Žlebniku ob prihodu pohodnikov - skupaj z učenci zavodensjske osnovne šole, pripravili zanimiv kulturni program. Slavnostni

govornik ob položitvi venca, k spomeniku padlemu Kajuhu in štirim soborcem, je bil predsednik Mladega foruma SD Gašper Koprivnikar. Srečanje literatov na Slemenu, ki ga organizirajo Knjižnica Velenje, Zveza kulturnih društev Šaleške doline in Javni sklad kulturnih dejavnosti Šaleške doline bo odslej tradicionalno, posvečeno spominu na Kajuha, namen organizatorjev pa je, da bi povezovalo literate iz držav skozi katere tečejo vode s Slemena.

BOLEČI SPOMINI

Sedim osamljen ob topli peči in obujam spomin na prehojeno pot svojega bednega življenja, a največkrat mi spomin obstane na dogodkih davne preteklosti prejšnjega stoletja, v času II. svetovne vojne. Dogodki tistega časa so se tako globoko zarezali v spomin odraščajočega otroka, da tudi danes ne zbledijo, čeprav je od takrat minilo že več kot 65 let. Usoda je hotela, da sem se rodil v kmečko - delavski družini na obronku Velenja. Takrat je bilo Velenje malo večje delavsko naselje, kjer si je večina dela zmožnih služila svoj vsakdanji kruh v tukajšnjem rudniku, še več ljudi pa je obdelovalo polja in vrtove, da so zagotavljali skromno vsakdanje življenje sebi in družinam. Čas in dogodki, o katerih ta trenutek razmišljam in obujam spomine, je bil čas, ko na otroških obrazih ni bilo gubic mladostniškega nasmeha, oči pa so ostajale brez igrivosti in sijaja. Kam se je izgubila radoživost mladost, kam so poniknila čustva kot so veselje, otroška brezskrbnost, razigranost in skrivnostna hrepenenja otroške domišljije?

Brezskrbno otroško odraščanje je bila le nedosegljiva želja, ki jo je grenila kruta usoda vojnih dogodkov. Nasilje in grozodejstva, izseljevanje poštenih ljudi, vsakodnevne aretacije domačinov, streljanje talcev v našem kraju in še druge tegobe pomanjkanja in negotovosti, so puščale na večini prebivalcev globoke čustvene rane, ki so se odražale na prebivalcih našega kraja. Velenje ni bilo izjema. Tudi tukaj so živeli ljudje, ki so razmišljali drugače od večine. Udinjali so se okupatorju in se smatrali kot ljudje višjega razreda. Z dvignjeno glavo so pritrjevali okupatorjevemu početu in uživali v bolečini tistih, ki so na vse mogoče in nemogoče načine prenašali to usodo. Že kot odraščajoči otrok sem razmišljal, če je nekaterim ljudem prirojeno, da uživajo v bolečini in tegobah svojih rojakov. To se je v tistem času še kako odražalo predvsem pri tistih, ki so verjeli v silno moč in nepremagljivost okupatorske soldateske in so s svojim početjem grozljive dogodke vojne naredili še grozljivejše.

Zadnje dni aprila in v začetku maja 1945 pa je postajalo ozračje v našem kraju iz dneva v dan drugačno. Tisti, ki so bili prepričani, da so banditi, kot so imenovali slovenske partizane, dokončno uničeni, so spoznali, da se vojna sreča nagiba v drugo stran, kot so sami predvidevali. Začeli so doumeti, da prihaja čas, ko bo treba odgovarjati in se pokesati za dejanja, ki jim niso bila v ponos. Tudi roke v pozdrav okupatorju niso dvigali tako visoko kot v preteklosti. Negotovost je bila iz dneva v dan večja in nekateri med njimi so napolnili kovčke in se pripravili na odhod, da bi se

izognili roki pravice. Nikoli pa ne bo znano, če so v tistem trenutku pomislili tudi na tiste, ki so bili nasilno pregnani v tujino in se mnogi od njih niso nikoli več vrnili v svoj rodni kraj in na svoj dom. Bolj se je bližal 9.maj, dan odločitve, več je bilo na cestah bežečih bojevnikov, vendar pa po njihovih oblačilih ni bilo mogoče ugotoviti, kateri vojaški formaciji pripadajo ali so pripadali. Mnogi prišleki, vsega naveličani, so puščali svoje morilsko orožje ob cesti, iskali civilna oblačila in skromen prigrizek. Vsa ta drhal, ki je prihajala, pa je imela isti cilj in sicer doseči avstrijsko mejo in ubežati pred slovenskimi partizani. Dan pred dokončno kapitulacijo je večja skupina oboroženih mož nadaljevala pot proti Slovenji Gradcu, da bi tako dosegli svoj cilj. Na žalost pa je bila Huda Luknja ovira za njihov namen. Iz te soteske so odmevali rafali mitraljezov in slišati je bilo močne eksplozije. To je bil dokaz, da tu ni bilo načrtovanega prehoda. Bojevniki so se zbegani in ranjeni vračali proti Velenju, da bi našli bolj primerno smer proti Koroški. Njihov cilj je bil zdaj Šoštanj in smer proti Šentvidu. Po dolgem pričakovanju je prišla tudi v naš kraj vest, da je vojna končana. Seveda so dogodki, ki so sledili, še vznemirjali tukajšnje prebivalstvo, kakor tudi drugod po Sloveniji, kjer so se kopičile množice bežeče okupatorske soldateske. Znano je, da so bili srditi boji in umiranje še nekaj dni po kapitulaciji. Nekateri se niso mogli strinjati z resnico dogodka in so še vztrajali v svoji zamisli in načrtih, pri tem pa povzročali dodatne žrtve, čeprav je bila vojna uradno končana. Razpoloženje med prebivalstvom se je spremenilo. Ko so v kraj prikorakali partizani, smo dobili občutek, da je kalvarija vendarle končana. Na hišah so se pojavile slovenske zastave s peterokrako zvezdo in na prenekaterem obrazu se je pojavil nasmeh. Prav tako smo odraščajoči otroci dejali, da prihaja nov čas, nekaj na kar nismo bili navajeni v turbnih letih vojne in okupacije. Mesto Velenje si skoraj ni mogoče predstavljati takrat in danes. Po končani vojni je bilo potrebno poprijeti za delo pri obnovi. Kljub žalosti, ker se mnogi domačini niso vrnili iz taborišč pa tudi padli partizani so v ljudeh zaznamovali nepozabno bolečino. Veliko otrok je ostalo brez staršev in veliko poštenih ter zavednih krajanov je ostalo v tujini. Ponosni smo lahko, da smo dosegli to, kar danes imamo, kljub žalosti in bolečini, ki je ostala v naših srcih in nas še po dolgih desetletjih spominja na grozote, ki smo jih preživeli na svoji življenjski poti. V jeseni našega življenja, ko se v spominu vračamo nazaj, pa smo ponosni na svoj rod in prednike, ki so mnogo prispevali, da danes živimo na svoji zemlji.

Po pripovedi domačina Cirila zapisal: Jože POVŠE

PISMO IZ ŠOŠTANJA

Lani, ob prevzemu funkcije predsednika KO ZB NOB Šoštanj sem bil popolnoma neizkušen, zato pa bi se rad na samem začetku iskreno zahvalil za nesebično in korektno pomoč tovarišu Maksu, žal že pokojnemu tovarišu Bogotu in našemu podpredsedniku tovarišu Dragotu. Kadarkoli nisem vedel kako naprej, so mi stali ob strani, me bodrili in mi z nasveti pomagali, da sem zastavljene naloge, vsaj upam tako, dobro opravil. Moji pa me predvsem odnos sedanje državne oblasti do naše polpretekle zgodovine in še posebej do vašega plemenitega, to je narodnoosvobodilnega boja. Po mojem trdnem prepričanju, danes kot Slovenci, brez vašega žrtvovanja ne bi obstajali, pa naj se nekateri politiki še tako hvallijo, koliko je ta oblast naredila za obstoj in blaginjo slovenskega naroda. Velikokrat se spomnim mojega očeta, prvoborca, borca XIV.divizije in komandanta 3.bataljona Tomšičeve brigade. Še danes ga zelo pogrešam, po drugi strani pa sem vesel, da so mu prihranjena ta izkrivljanja o NOB in dostikrat celo ponižanja, ki jih danes občutite vi, še živeči borci in udeleženci NOB. Mene to zelo boli. Niti v sanjah si ne znam predstavljati, kaj občutite ob vseh teh izkrivljanjih v vaših srcih vi, dragi in spoštovani tovariši. Vse te laži in podtikanja me navdajajo s še večjo vneto, da se bom boril in zavzemal, da se to vaše trpljenje med NOB ne bo nikoli izbrisalo in pozabilo. Da se ne bi več dogajale takšne stvari, kar se je zgodilo lani, ko je državna televizija predvajala soočenje našega predsednika tovariša Stanovnika in bivšega državnega tožilca Drobničiča na temo, resnica o vojni na Slovenskem. Ko je Drobničič, žal ga ne morem imenovati gospod, najbolj izničeval in poniževal pridobitve NOB, ter s tem zanikal pravilnost vaše odločitve, se je v ozadju vrtel arhivski posnetek, kako ta isti borec, prisega lojalnost okupatorjevi vojski na Ljubljanskem stadionu in to celo s činom poročnika na svojih epoletah. Po mojem mnenju bi moral takrat moral naš predsednik prekiniti Drobničiča na enostaven in eleganten

način z umirjenimi besedami: Dragi gledalci TV, pogledajte si samo ta posnetek za nami in vsem vam bo jasno, kdo se je v resnici boril za slovenski narod. Še bolj boleče je to, da je bil ta človek celo državni tožilec, njegovi somišljeniki pa danes zasedajo visoke položaje in celo vodijo najvišje državne organe.

Zato se danes ni treba čuditi, da naša organizacija dobi od države le drobtinice za delovanje, bivši sodelavci okupatorja pa neprimerno več. Ti Drobničičevi somišljeniki gledajo celo tako daleč, da če se na katerem gradbišču odkrijejo kakšne kosti, na ves glas vpijejo, da so to kosti po vojni pobitih domobrancev, pa niti ne vedo, kakšne in čigave so te kosti, krivdo pa valjijo na vas. Zame osebno je to velika laž in podlost. Tudi vaših soborcev je ogromno pokopanih po okoliških gozdovih in grmajnah, pa vam še na misel ne pride, da bi zganjali takšne zdrahe in stvari zaostrovali. Vaši soborci počivajo mirno v zemlji, ki so jo toliko ljubili, da so zanjo dali največ kar je mogoče, to je svoja življenja. Vi dragi tovariši, in mi mlajši, vzgojeni v vašem duhu in prepričanju, pa se jim oddolžimo s prižiganjem svečk, minuto molka in nepozabnim spominom nanje. S tem pokažemo našo kulturo in spoštovanje, predvsem pa to, da je treba gledati naprej, vendar nikoli pozabiti vaše trpljenje in grozote vojne. Vse to me navdaja z močjo, da se bom še naprej zavzemal, da se vaše trpljenje, zmrzovanje, prebijanje obročev, ne bo nikoli pozabilo. Zavzemal se bom tudi za to, da privabimo v naše združenje čim več novih in mladih članov, predvsem iz razloga, da jim z vašo pomočjo prikažemo resnico dogajanja med NOB, kajti vam, še živečim borcem, ne more nihče govoriti laži in prirejati zgodovino po svojih željah. Prav vi ste tisti, katerim se ima mladi rod zahvaliti, da danes živijo v miru in lastni državi! Prav vsakemu, ne glede na njegovo pripadnost, brez strahu, brez sramu in z velikim ponosom povem, da mi je zaupano vodenje združenja, katerega člani so zavedni, poštene in kleni Slovenci.

Zelo sem ponosen, da sem predsednik krajevne organizacije ZB NOB!

Vojko REŽEN **7**

ODŠLI SO

Albert ŠIREC, rojen 09.01.1945, umrl 19.03.2007

Bil je član Krajevne organizacije ZB NOB Velenje - Desni breg.

Družina je bila izdana, mati je z dojenčkom Jožetom in pet let staro sestro Faniko odšla na ter-Ljubno k stari mami. Nemci so jo našli in odpeljali v Celje kjer je bila zaprta šest mesecev. Njega in sestro je vzela v oskrbo stara mama. Tudi njegovo teto so v hiši ob priči otrok in staršev ustrelili Nemci. Bil je član Krajevne organizacije ZB Škale.

Danimir KOPUŠAR, stanujoč Gorenje 1, Šmartno ob Paki, rojen 27.02.1921 v Ljubnem ob Savinji, umrl 08.05.2007

Bil je mobiliziran v nemško vojsko in v zaporih v Celovcu in Weimarju. Od leta 1944 pa je aktivni udeleženelec NOV na terenu Ljubno in v komandi mesta.

Bil je dolgoleten član ZB NOB; najprej v Velenju nato pa v Krajevni organizaciji Šmartno ob Paki. Ohranili ga bomo v lepem spominu.

Franc DELČNJAK, stanujoč Hrastovec 2, rojen 14.09.1922, umrl 08.03.2007

Novembra leta 1942 je bil odpeljan na prisilno delo v Nemčijo - v lager. 26.julija 1944 je odšel v partizane v XIV.divizijo, kjer je bil do 25.06.1945 po več krajih v Sloveniji. V borbi je bil tudi na Dolenjskem. Dalj časa je bil v odboru ZB. Mladim

je rad pripovedoval o borbah in dogodkih v času NOB. Pri delovnih in drugih akcijah je sodeloval, bil je vzor ostalim. Bil je član Krajevne organizacije ZB Škale.

Ferdinand POLAK, stanujoč Skorno 22, Šmartno ob Paki, rojen 01.05.1922 v Skornem, umrl 05.04.2007

Kot mlad fant je bil mobiliziran v nemško vojsko. Po zajetju v Normandiji je konec leta 1944 prišel v Slovenijo in se takoj vključil v partizansko vojsko. Bil je borec XIV.divizije.

Bil je dolgoleten član ZB NOB; najprej v Šoštanju in nato v Krajevni organizaciji Šmartno ob Paki. Ohranili ga bomo v trajnem spominu.

Alma ŽVAN, rojena 18.07.1928 v Škalah pri Velenju, umrla 31.01.2007 v Bolnišnici Topolšica. Bila je članica Krajevne organizacije ZB Velenje - Center Levi breg in članica nadzornega odbora.

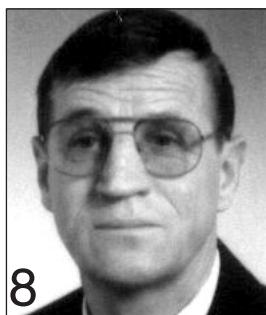
Ivanka HRIBERŠEK, stanujoča Paka 70, rojena 07.08.1922, umrla 22.03.2007

V NOB je sodelovala kot kurirka od leta 1943 do maja 1945. Prejela je odlikovanje Zasluge za narod. Bila je članica Krajevne organizacije ZB NOB Šalek-Bevče-Paka.

Vera PODPEČAN, rojena 22.07.1937, umrla 12.04.2007

Bila je članica Krajevne organizacije ZB NOB Konovo. Njena nenadna smrt nas je vse prese-netila. Bila je dobra članica borb-čevske organizacije, po srcu vesele narave in spoštljiva do sotovarišev. Pogrešali jo bomo.

Jože PEČNIK, stanujoč Škale 80b, rojen 15.04.1944 v Nazarjah, umrl 08.04.2007

Pred leti je bil sprejet v pridruže-no članstvo ZB Škale. Izhaja iz partizanske družine. Očeta ni poznal saj mu je, ko je bil star en mesec, padel v partizanih v borbi pri Vranskem. Oče je bil borec Šlandrove brigade.

Franc JERAJ, stanujoč na Kidričevi 7 v Velenju, rojen 06.07.1929, umrl 07.04.2007

Bil je pridružen član Krajevne organizacije ZB NOB Velenje - Desni breg.

Terezija VAČOVNIK, rojena 25.09.1922 v Šmihelu nad Mozirjem, umrla 12.02.2007. Med NOB je bila aktivistka na področju Šmihel-Zavodnje-Topolšica od 15.04.1944 do osvoboditve. Bila je članica ZB NOB od 10.01.1978, najprej v Šoštanju nato pa v Krajevni organizaciji v ravnah od 1985, ko se je skupaj s sinom preselila v novo hišo v Ravne. Po

osvoboditvi sta skupaj z možem Francem in otroki prirejala kulturno glasbene nastope v raznih krajih po Sloveniji.

Jože STRMČNIK, stanujoč Plešivec 74, rojen 18.08.1920, umrl 03.01.2007

Bil je borec Šercerjeve brigade.

Antonija ŠKOFLEK, rojena GOLTNIK, nazadnje stanujoča v domu za varstvo odraslih v Velenju, rojena 29.05.1926, umrla 24.02.2007 v bolnišnici Topolšica. Med vojno je živela v Črni na koroškem kjer je bila kurirka v svojem okolišu. Imela je status vojnega veterana. Bila je članica Krajevne organizacije ZB NOB Velenje - Desni breg.

Franc KOROTAJ, stanujoč Skorno 35a, rojen 23.04.1920 v Lovrečanu na Hrvaškem, umrl 30.01.2007 v bolnišnici Topolšica. Vpoklican je bil v nemško vojsko leta 1944 od tam pa so ga poslali na fronto v Francijo in čez nekaj časa naprej v Italijo. Nikakor se ni strinjal z okupacijo in se je odločil, da je odšel v partizane. Ko se je vrnil domov je poiskal zaposlitev v Šoštanju in se je vključil v javno delo, ter poročil čez nekaj časa v Skorno, kjer si je naredil svoj skromni dom. Ustvaril si je družino z dvema otrokoma, hčerjo Marijo in sinom Rudijem. Po nekaj letih je zbolel in v dolgotrajni bolezni utrpel zadnje dni svojega življenja.

te v Šoštanju in se je vključil v javno delo, ter poročil čez nekaj časa v Skorno, kjer si je naredil svoj skromni dom. Ustvaril si je družino z dvema otrokoma, hčerjo Marijo in sinom Rudijem. Po nekaj letih je zbolel in v dolgotrajni bolezni utrpel zadnje dni svojega življenja.

Anica KOS, rojena 09.06.1914 v Vršni vasi pri Zibki na Kozjanskem, umrla 19.02.2007

Bila je druga od enajstih otrok. Med drugo svetovno vojno je preživela veliko. Obiskala je dva brata, ki sta služila v nemški vojski, kamor sta bila vpoklicana. En brat je bil v Avstriji, drugi pa v Nemčiji. To je bilo zelo pogumno dejanje za mlado žensko. Že na začetku

vojne je zaradi bolezni umrl njen prvi mož, s katerim je imela dve hčerki. Sama pa je bila zaradi sodelovanja s partizani zaprta v Celjskem piskru, od koder so njo in ostale jetnike po treh tednih čudežno rešili partizani. Po

vojni se je zaposlila kot učiteljica na nižji stopnji, tudi njen drugi mož, s katerim je imela dve hčerki, je delal v šolstvu. Leta 1956 se je družina iz Šmarja pri Jelšah preselila v Šoštanj, kjer je Anica živela do svoje smrti.

Vsa ta leta pa je bila tovarišica Anica Kos zelo aktivna članica naše Krajevne organizacije ZB NOB Šoštanj.

Fanika PERNOVŠEK, rojena 06.10.1926 v Ložnici pri Žalcu, umrla 16.03.2007

Že kot otrok je morala trdo delati na kmetiji, kjer so bili poleg nje še trije otroci. Leta 1941 je bila kot mnogo Slovencev s kompletno družino izgnana v Srbijo, od koder so se vrnili šele ob koncu vojne leta 1945. po smrti moža se je leta 1963 včlanila v naše zdru-

ženje, kjer je zelo aktivno sodelovala vse do odhoda v dom za ostarele v Velenju..

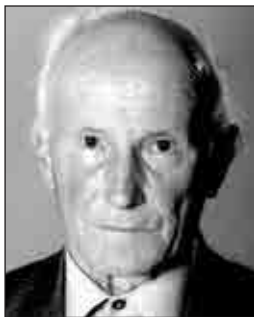

Jože MEDVED, rojen 18.03.1938, umrl 25.04.2007

Bil je dolgoletni član Krajevne organizacije ZB Velenje Levi breg. Njegova življenjska usmeritev je bila delo v organizaciji Rdečega križa, med drugim je bil dolga leta predsednik občinskega odbora RK Velenje. Za svoje delo je prejel številna odlikovanja.

Jožefa BEZOVŠEK, rojena 28.02.1928, stanujoča Vinska Gora 30, umrla 03.02.2007

V okolici njene domačije so se leta 1944 spopadli partizani z okupatorsko vojsko in v teh trenutkih je bila od okupatorja hudo ranjena. Zaradi poškodb je postala trajna invalidka. Od ustanovitve organizacije ZB do njene smrti je bila članica Krajevne organizacije ZB Vinska gora.

Alojz ŽERJAV, rojen 21.05.1920, stanujoč Prelska 2, umrl 10.02.2007

Aktivno je sodeloval z OF od leta 1943. po prihodu XIV.divizije na Štajersko se je vključil v I.udarno brigado Toneta Tomšiča. Bil je udeleženec enih najhujših borb pri zavzetju Zg. Savinjske doline in v ofenzivi jeseni na Zg. Savinjsko dolino, kjer je kot mitra-

lizec sovražniku prizadejal večje izgube. Zaradi premoči okupatorske vojske se je srečno prebila njegova vojaška enota preko Menine planine na Dolenjsko ozemlje. Sodeloval je v borbi pri zavzetju Ljubljane. Za njegovo požrtvovalnost v času NOB je prejel več pohval, priznanje orden za hrabrost in medaljo zasluge za narod. Ohranili ga bomo v Trajnem spominu soborci Krajevne organizacije ZB NOB Vinska gora.